

ဝန်လင်း

Read on the move

လူငယ်တွေပဲ ဖတ်ဖတ်...။

လူကြီးတွေပဲ ဖတ်ဖတ်...။

နည်းနည်းဖတ်ပြီး များများတွေးဖို့...။

ဦးဘုန်း(ဓာတု)မန္တလေး

(နေ့စွဲ အတွေးရသစာစု)

ရဲရင့်စွာလေးစား

တန်ဖိုးရှိသော နေ့စွဲများ

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် မေ့မရသော နေ့စွဲ များ စွာ ရှိပါသည်။ ။

တချို့ နေ့စွဲများ သည် ကြည်နူးမှုဖြင့် မွေးဖွားလာ၏။

တချို့ နေ့စွဲများ သည် မျက်ရည်ဖြင့် ဖွဲ့နွှင်း၏။

တချို့ နေ့စွဲများ သည် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာများ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

တချို့ နေ့စွဲများ သည် နာကြည်းစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာများ ဖြင့် ဖွဲ့သီထား
၏။

ကျွန်တော်သည် နေ့စွဲများကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ။

ထိုနေ့စွဲများ ဖြင့် ဆက်နွှယ်နေသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ ၊ ဖြစ်ရပ်များ ၊ သမိုင်းများကို ယနေ့လူငယ်များအား သိစေချင်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် စာသင်ဆရာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စာသင်ခန်းထဲရှိ ကျောင်းသား လူငယ်လေးများအား ကျွန်တော် သိသလောက်၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ရှင်းပြ၊ ပြောပြတတ်ပါသည်။ ။ စာသင်ဆရာဘဝမှ စာရေးဆရာဘဝဖြစ်လာသော် ကျွန်တော့်မှာ ရေးစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်၊ ပြောစရာတွေက အများကြီး။

ဤသို့ဖြင့် နေ့စွဲအတွေးရသစာစုများ ဖြစ်လာရပါတော့သည်။ ။

ပထမဦးဆုံး စာအုပ်မှာ အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာ (၃)လ ‘သတ္တိရှိတဲ့ မြက်ပင်များ’ အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ။

ဒုတိယစာအုပ်မှာ ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ (၅)လ ‘စွယ်တော်’အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ပြန်ပါသည်။ ။

ယခု တတိယ စာအုပ်မှာ ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာ (၄)လ ‘ရဲရင့်နှင်းဆီ’ အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ။

ဤစာစုများ သည် The First Music ဂျာနယ်တွင် အပတ်စဉ် ပါရှိခဲ့ပါသည်။ ။

The First Music ဂျာနယ်၏ အယ်ဒီတာ ကိုအောင်စိုးသူကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။ သူ၏ တွန်းအားများကြောင့် ဤစာစုများကို ကျွန်တော် ရေးသားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤ ‘နေ့စွဲအတွေးရသစာစု’ကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် တန်ဖိုးရှိသော နေ့စွဲများကို ဖန်တီးနိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါစေ ...။

ဦးဘုန်း၊ ဓာတု၊ မန္တလေး

ထုတ်ဝေသူရဲ့ အမှတ်တရစကား

ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာ ဦးဘုန်း (ဓာတု)နဲ့ လက်တွဲပြီး စာအုပ်လေးတွေ ထုတ်လာတာ အခု ‘ရဲရင့်နှင်းဆီ’ စာအုပ်နဲ့ ဆိုရင် ၁၅ အုပ်မြောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာစာအုပ်တွေမှာ ကျွန်တော့်အမှာ စာ သိပ်မပါတတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာကြီးများ ရဲ့ ဩဝါဒစကား အမှာ စကားတွေကိုသာ တခုတ်တရ ထည့်ဖြစ်ပါတယ်။

အခုတော့ စာအုပ်ထုတ်ဖို့ က အချိန်ကလည်း နီးကပ်နေပြီ တောင်းထားတဲ့ အမှာ စာကလည်း မရနိုင်တော့ ကျွန်တော်ပဲ အမှတ်တရ ရေးဖြစ်ပါတော့တယ်။ ဆရာဦးဘုန်း စာတွေက ဆရာ ပြောထားသလိုပါပဲ၊ ‘လူငယ်တွေပဲဖတ်ဖတ်၊ လူကြီးတွေပဲဖတ်ဖတ် နည်းနည်းဖတ်ပြီး များများ တွေးဖို့ ’ ဆိုတာလိုပဲ အတွေးလေးတွေကို အဓိကထားပြီး ရေးဖွဲ့ဖြစ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ များ သောအားဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်က စာအရှည်ကြီးတွေ ဖတ်ရမှာ ထက် စာတိုလေးတွေပဲ ဖတ်ချင်ကြတာဆိုတော့ ဦးဘုန်းရဲ့ စာတွေနဲ့ လည်း အကိုက်ပါပဲ။

အခု ပရိသတ်ကြီး လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်လေးကတော့ နေ့စွဲအတွေးရသစာစုများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဘုန်းကို ချစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေအတွက် The First Music ဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ် ရေးထားတဲ့ စာစုလေးတွေကို တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း ထုတ်ဖို့ လည်း စီစဉ်နေပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်လေးကိုလည်း ထုတ်ဖို့ ရွေးချ

ယံထားတယ် ဆိုတာ သတင်းကောင်း ပါးပါရစေ။

စာအုပ်ဈေးကွက်ကလည်း တော်တော်များများ မကောင်းလေတော့ ထုတ်ဝေရတဲ့ သူတွေမှာ အခက်အခဲ ဖြစ်ရတာကိုတော့ စာဖတ်ပရိသတ် များ သိနားလည်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ တကယ်တော့ စာဖတ်တဲ့ သူ ဦးရေလည်း တိုးလာတယ်။ အစိုးရ စာကြည့်တိုက်တွေလည်း များ လာ တယ် ဆိုပေမယ့် စာအုပ်ဝယ်ဖတ်တဲ့ ဦးရေက မတိုးတက်လို့ ဒီအခက် အခဲတွေ ကြုံတွေ့ရတယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။ အစိုးရ စာကြည့်တိုက်ပေါင်းများစွာကို စာအုပ်တွေ ရောင်းပေးနိုင်ရင် ထုတ်ဝေသူဘက်က စာအုပ်ရောင်းအားကောင်းတဲ့ စာရင်းတက်လာမယ် ထင်ပါတယ်။ စာပေကို ဝါသနာပါလွန်းလို့ အစိုးရအလုပ်က အနားယူပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း စာပေလောကထဲကို ရောက်ရှိလာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တောင်မှ မနည်း ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရပါပြီ။ စာအုပ်ကောင်းတွေ အဆင့်အတန်းမီမီ ထွက်လာဖို့ ဆိုရင် အစိုးရစာကြည့်တိုက်တွေအတွက်လည်း ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနနဲ့ စာကြည့်တိုက်ဖောင်ဒေးရှင်းက စာအုပ်တွေ များများ ဝယ်နိုင်ပါစေ လို့ ဆုတောင်းရင်း ကျွန်တော့်အမှတ်တရစကားကို ရပ်နားပါရစေ။

သိန်းလွင် (ကျောက်ပုထိုး)

ဇွန် နေ့စွဲများ

၁။ ချေးထဲက အတွေး ...

ဆရာ သိပ္ပံမောင်ဝ

(၅ - ၆ - ၁၈၉၉ မွေးဖွား၊ ၆ - ၆ - ၁၉၄၂ ကွယ်လွန်) ၂။ အမြစ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအစ်ကို ဦးဘဝင်း

(၁၁ - ၆ - ၁၉၀၁ မွေးဖွား၊ ၁၉ - ၇ - ၁၉၄၇ ကျဆုံး) ၃။
ကောင်းကင်ပြာမွေးနေ့

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်

(၁၉ - ၆ - ၁၉၄၅ မွေးဖွား) ၄။ ကဗျာသစ်ပင်

သခင်ဗဟိန်း

(၂၇ - ၆ - ၁၉၁၇ မွေးဖွား၊ ၂၀ - ၁၁ - ၁၉၄၆ ကွယ်လွန်) ချေးထဲက
အတွေး

ဆရာ သိပ္ပံမောင်ဝ

(၅-၆-၁၈၉၉ မွေးဖွား၊ ၆-၆-၁၉၄၂ ကွယ်လွန်)

ချွေးထဲက အတွေး

“လေယာဉ်ပျံတွေ မိုးပေါ် ဘာကြောင့် ပျံတာလဲ”

“အင်ဂျင်ပါလို့ ပေါ့”

“အင်ဂျင်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“အင်ဂျင်ဆိုတာ စက်ကွ”

“စက်ဆိုတာက ဘာလဲ”

ခက်ပြီ ဖိုးခွားတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ
မေးလေပြီ။

“စက်ဆိုတာ အင်ဂျင်ပေါ့”

“ဒါဆိုရင် စက်မပါဘဲ ငှက်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကင်ကို ပျံနိုင်
တာလဲ”

“အတောင်ပံပါလို့ ”

“ဒါဆိုရင် အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ကြက်တွေ အတောင်ပံ ပါတယ်၊
ကောင်းကင်ကိုလည်း မပျံဘူး”

ဖိုးခွားနဲ့ အချီအချ စကားပြောနေရင်း သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ‘နှိုက်နှိုက်ချွတ်
ချွတ်’ထဲမှ မောင်လူမွေးကို ပြေး၍ သတိရလိုက်မိသည် ။

အဲဒီလို အမေးအမြန်းထူသည့် မောင်လူမွေးလို၊ ဖိုးခွားလို လူငယ်

တွေ ဒီနေ့ခေတ်မှာ အများကြီး လိုသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ဖိုးခွား၏ အဘိုး ဘကြီးညိုနှင့် သိပ္ပံမောင်ဝ အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတော့သည်။ ။

“ဒီမယ် ဆရာဘုန်းရဲ့ ၊ သိပ္ပံမောင်ဝကို စာအစုံရေးခဲ့သူလို့ လူတွေက ပြောကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘကြီးညိုရဲ့ ၊ ‘ရွာကျက်သရေ’ ဆိုတဲ့ စကားပြေကို ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျွန်တော်တို့ သင်ခဲ့ရဖူးတယ်။ ရွာတစ်ရွာက ဆရာစော ဖွင့်တဲ့ ကျောင်း၊ ကလေးတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။ ဆရာစော ငေါက်ရင် ငြိမ်။ ဆရာစော လစ်ရင် ဆော့။ ဆရာစောက ကျောင်းဆရာဝီဝီ ရွာသူကြီး ရွေးကောက်ပွဲအကြောင်းတွေ ပြော။ နောက်ဆုံးစကားရဲ့ နိဂုံးမှာ ဆရာစောကျောင်းက နောင်နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်၊ ငါးဆယ်ခန့် ကြာလျှင် ဤရွာကျောင်းမှ ပင် မြန်မာပြည်သမ္မတ ထွက်ချင်ထွက်နေမည်ကိုလည်း စဉ်းစားမိပုံမပေါ်လို့ သရော်တော်တော် ရေးထားတာကို ကြိုက်တယ်ဗျ။ လူငယ်တွေရဲ့ အနာဂတ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ဆရာစော၊ ရွာကျက်သရေ ဆိုတာ ပညာရေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ စကားပြေ။ ကောင်းမှ ကောင်း”

“ဆရာဘုန်းက သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့ စာတွေကို ဘယ်လောက်အထိ ဖတ်ခဲ့ဖူးတုံး”

“လက်လှမ်းမီသလောက်တော့ ဖတ်ဖူးတာပေါ့ ဘကြီးညိုရယ်။ သိပ္ပံမောင်ဝက မော်လမြိုင်သားဗျ။ ၁၈၉၉ ဇွန် ၅ ရက်မှာ မွေးတယ်။ ဒီနေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့ မွေးနေ့။ ငယ်နာမည်က မောင်စိန်တင်။ မြန်မာဘာသာ၊ ပါဠိဘာသာရပ်တွေမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူ။ စာသိပ်ကြိုးစားတဲ့ သူ။ ဒါကြောင့် M.A တန်း တက်နေစဉ်မှာ I.C.S အဖြစ် အ

ရွေးခံရတဲ့ သူ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ခဲ့တဲ့ သူ။ မညံ့ဘူးဗျ”

ဘကြီးညိုက ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ကျွန်တော့်စကားကို ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်နေလေသည်။ ။

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်ဗျ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလည်း ဒိုင်ယာရီရေးတဲ့ သူ ။ သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့ ‘စစ်အတွင်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်း’ကို ဖတ်ပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ အင်္ဂလိပ်တွေ ဘယ်လို စစ်ဆုတ်ခွာတယ်၊ ဂျပန်တွေ ဘယ်လို ဝင်လာတယ်။ အဲဒါတွေကို သိခွင့်ရတယ်ဗျ။ ၁၉၄၂ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့အထိ အသေအချာ မှတ်တမ်းတင်သွားတယ်။ ဟော ... နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့လင်းအားကြီး ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့မှာ ကန့်ဘလူအရှေ့ဘက် ဂါးထာရွာ ဗိုလ်တဲမှာ လူဆိုးဓားပြတွေသတ်လို့ ကွယ်လွန်ရရှာတယ်။ သိပ္ပံမောင်ဝဟာ ၄၃ နှစ်ပဲ နေသွားရရှာတယ်”

ဘကြီးညိုက ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ရင်း သူ၏ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တစ်ချက် တွန့်သွားသည် ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ။

“ဆရာဘုန်း၊ ဆရာ ပြောလို့ ဝပြီ ဆိုရင် ကျုပ် ပြောမယ်။ ကျုပ် ပြောလို့ ရပြီလား”

ကျွန်တော်ကလည်း အတွေးကောင်းသော ဘကြီးညို၏ ပြောစကားများကို နားထောင်ချင်နေသူ။ ဘကြီးညိုက အတွေးရဲသူ။ စေ့စေ့တွေးတတ်သူ။ ရိုးရိုးတွေးတတ်သူ။

“ကျုပ် တွေးမိတာ ရှိတယ်”

“ဘာများ လဲ ဘကြီးညိုရဲ့ ”

“အာမိတ်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု”

“အာမိတ်က ခွေးနဲ့ လူတို့ ရဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ခြင်းကို ဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ အတွေးကောင်းကောင်း စကားပြေတစ်ပုဒ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် အတွေးကောင်းကောင်း ပေါ်ကို ကျုပ်က ဆက်တွေးတယ်ဗျ”

ဇွန်လကလည်း ပူလိုက်တာ။ ဘကြီးညိုတစ်ယောက် ယပ်တောင်ခတ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို သူ၏ ခံစားချက်များ ပြောလေတော့သည်။ ။

“ခွေးတွေက သစ္စာရှိတယ်။ နိုးကြားတယ်။ ကျွေးသလောက်နဲ့ ကျေနပ်တယ်။ ထားရာနေ စေရာသွား သခင်အလိုကျ။ ပြီးတော့ သခင်တွေကိုလည်း အလွန်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ခွေးတွေရဲ့ သစ္စာရှိမှုနဲ့ အပြုအမူကို ကျုပ်က အားမကျဘူး”

“ဘာလို့ လဲ ခင်ဗျ”

“ဆရာဘုန်းပဲ စဉ်းစားကြည့်။ ခွေးတွေက ခွေးအမျိုးအနွယ်အတွက် ကိုတော့ သစ္စာမရှိဘူးဗျ။ သခင်အလိုကျ ရန်တိုက်ပေးရင် ခွေးခွေးချင်းလည်း ကိုက်တယ်။ ကိုယ့်ကို ကျွေးထားတဲ့ သခင်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ သာ သစ္စာရှိပြီး ခွေးလောကအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိတဲ့ ခွေးတွေရဲ့ စရိုက် ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝ ဆိုတာ ခွေးတွေရဲ့ အပြုအမူဗျ။ ရှူးတိုက်တိုင်း၊ မြှောက်ပေးတိုင်း ဟောင်တတ်၊ ကိုက်တတ်တဲ့ ခွေးတွေကို မြင်တွေ့နေရတိုင်း အာဏာရှင်စနစ်ဆိုးကို ကျုပ်က ပြေးပြေးပြီး နှိုင်းယှဉ်မြင်ယောင်နေမိတယ်။ တကယ်တော့ လူဟာ ခွေး မဟုတ်ဘူး ။ အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိတယ်။ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်တယ်။ အခုတော့ ခွေးတွေလိုပဲ။ ခိုင်းတိုင်းလုပ်ပြီး သခင်အပေါ်မှာ သာ သစ္စာခံတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ နံဘေး၌ ဆော့ကစားနေသော ဖိုးခွားက

သူတိုးတိုး ဘကြီးညိုကို ပြောလေသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် တိုးတိုး။ သားတို့ အိမ်ရှေ့က တယ်လီယာခွေးက သူ့ခြံထဲကို ဝင်ရင် ဟောင်တယ်။ သူ့သခင်ရှိရင် အသံက ပိုတောင်ကျယ်လိုက်သေးတယ်”

သူ့မြေးစကားကြောင့် ဘကြီးညိုတစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ ။

“တိုးတိုးကြီးကိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ ဘွားဘွားကြီးက ရိုက်ခိုင်းတိုင်း တိုးတိုးကြီးက သားကို ရိုက်တယ်နော်။ အဲဒါဆိုရင် တိုးတိုးကြီး ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဒီနေ့ခေတ်ကလေးတွေက အကင်းပါးသည်။ ဆော့ကစားနေသလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ လူကြီးနှစ်ယောက် စကားပြောနေသည် ကို နားစွင့်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ စကား၏ ဆိုလိုရင်းကိုလည်း နားလည်သည်။ ။ ဖိုးခွားက သူ ပြောချင်ရာ ပြောပြီး ဆက်၍ ဆော့ကစားနေလေပြန်သည်။ ။

“ဒီမယ် ဆရာဘုန်း၊ သိပ္ပံမောင်ဝ စာပေတွေကို ကျုပ် နှစ်သက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြိုက်တာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဥပမာဗျာ ...”

“သူပုန်အငွေ့ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု ရေးထားပုံက ကြည့်လိုက်ပါဦး။ သူပုန်၊ သူပုန်၊ သူပုန် ၁၂၉၂ မှာ သူပုန်ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ထလိုက်၏။ ဆရာစံက ဥက္ကဋ္ဌ(က)၊ ဂဠုန်(ခ)တွေနဲ့ နိုင်ငံဆူအောင် လုပ် လိုက်လေ၏။ တဲ့ ။ ရေးထားတဲ့ အရေးအသားကိုက အစိုးရဝန်ထောက်မင်း ပီသပါတယ်ဗျာ။ မြန်မာအချင်းချင်း သရော်ထားတဲ့ နိဒါန်းဗျာ။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ ဆရာစံကား ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်သူ တစ်ယောက်တည်းတဲ့ ။ အလံတောင်မှာ နန်းတော်တွေဆောက်၊ စည်တော်တွေ ရွမ်း၊ ဘိသိက်တွေ သွန်းနဲ့ ။ နောက်လိုက်ငယ်သားတွေကိုလည်း နှိမ်ချပြီး ရေးထားသေးတယ်။ ပီယဆေး

တွေ ထိုးပေး၊ ဂဠုန်ဆေးတွေ ထိုး၊ ထုံးမန်းတွေကို မျို၊ အဟုတ်မှတ်ပြီး ဖြတ်သူ့အစိုးရကို ခုခံတိုက်ခိုက်ကြလေသည် တဲ့ ”

ဘကြီးညိုက ခံစားချက်ဖြင့် ပြောနေပါလားဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည် ။

“ရေးထားသေးတယ်။ ဂဠုန်ဆေးဆရာတွေ၊ လက်ဖွဲ့ဆရာတွေ၊ ထုံးမန်းဆရာတွေ၊ စက်အမြောက်တွေရဲ့ ရှေ့မှာ ကားခနဲ ကားခနဲ နေကြသတဲ့ ။ သေကြသတဲ့ ။ ပြီးတော့ ရေးထားသေးတယ်။ မကြာမီမှာ အကြင်ဆရာစံသည် လည်း စက်တိုင်ထက်မှာ အသက်ကုန်ရရှာ၏ တဲ့ ။ သိပ္ပံမောင်ဝက မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီး မြန်မာသူရဲကောင်းတွေကို ချစ်တတ်ပုံမပေါ်ဘူးဗျ။ ရီသဲ့သဲ့ အရေးအသားကတော့ ပြောမြောက်ပါပေဗျာ။ ဆရာစံ သေတော့ တချို့က ငရဲပြည်ရောက်သတဲ့ ။ တချို့က နတ်ပြည်ရောက်သတဲ့ ။ ငရဲပြည်ရောက်ရင်လည်း ငရဲသားတွေကို မြှောက်ပေးပြီး သူပုန်ထလို့ ယမမင်းတော့ အလုပ်များ ဦးမှာ ပဲတဲ့ ။ ဒီလိုပဲ နတ်ပြည်ရောက်ရင်လည်း နတ်သားတွေကို စည်းရုံးပြီး သူပုန်ထလို့ သိကြားမင်းတော့ အလုပ်ရှုပ်ဦးတော့မှာ ပဲတဲ့ ။ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ သူပုန်ထမယ့် ဆရာစံတဲ့ ”

ခံစားချက်အကြီးကြီးဖြင့် ပြောနေသော ဘကြီးညိုပါလားဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည် ။

“စဉ်းစားကြည့်ဗျာ။ မြန်မာ့သမိုင်းရဲ့ သူရဲကောင်းကို သိပ္ပံမောင်ဝဖြစ်ပြီး သရော်ရက်တယ်ဗျာ။ ဒီမယ် ဆရာဘုန်း၊ အဲဒီလို သူပုန်တွေကို သရော်ခဲ့တဲ့ သိပ္ပံမောင်ဝ နောက်ဆုံးမှာ တော့ သူပုန်သတ်လို့ ပဲ သေရတယ်လေ။ လူမှားသတ်တာလို့ ကျုပ်ကတော့ မယူဆဘူး။ အဲဒီခေတ် နယ်ပိုင်တို့ ၊ ဝန်ထောက်တို့ ဆိုတာ လူထုကို အတော်နှိပ်စက်တာကလား။

လူထုကလည်း အဲဒီလို ဗြိတိသျှအလိုတော်ရှိတွေ၊ လက်ကိုင်တုတ်တွေ ကို အမုန်းကြီး မုန်းနေကြတာကလား။ ဒီတော့ ခေတ်ပျက်ကာလမှာ လက်ဦးမှု ရယူလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ယပ်တောင်ခတ်နေတဲ့ ကြားက ချွေးတွေကလည်း တပြိုက်ပြိုက်နှင့်
။

“ကဲ ... ကျုပ်မေးမယ်။ သိပ္ပံမောင်ဝ ကွယ်လွန်တာ ၁၉၄၂ နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘကြီးညို”

“၁၉၄၂ ဆိုတာ သခင်အောင်ဆန်းတို့ တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်များနေတဲ့ ကာလ။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အချိန်။ သိပ္ပံမောင်ဝရေးသွားတဲ့ စာတွေထဲမှာ သခင်အောင်ဆန်းအကြောင်း ကျုပ်ဖြင့် မတွေ့ဖူးဘူး။ အိုးဝေညိုမြ တွေ့ဆုံပုံအကြောင်းကိုပဲ ကျုပ် ဖတ်ဖူးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘကြီးညိုရဲ့ ”

“ဒီလောက် ကလောင်ခွဲ ၅၀ ကျော်နဲ့ သတင်းဆောင်းပါးတွေ၊ ခရီးသွားဆောင်းပါးတွေ၊ စာပေယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးတွေ၊ ပေးစာတွေ၊ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ရေးခဲ့တဲ့ မောင်စိန်တင်(ခေါ်) သိပ္ပံမောင်ဝ။ သခင်အောင်ဆန်းအကြောင်း အရိပ်အမြွက်ကလေးတောင် ရေးမသွားရှာဘူး။ ကျုပ်ပဲ ဗဟု သုတနည်းလို့ လား မသိ”

“သိပ္ပံမောင်ဝက ဝန်ထမ်းကိုးဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ မြန်မာ့သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ကိုတော့ မှတ်တမ်းတင်သင့်တာပေါ့။ သူရဲကောင်းကို မှတ်တမ်းမတင်ရဲလောက်အောင်

င် သစ္စာစောင့်သိတဲ့ အပြုအမူကိုတော့ ကျုပ်မကြိုက်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ သဘောထားကွဲလွဲခွင့်ရှိတယ်။ ဒါ ကျုပ်ခံစားချက်နဲ့ စာပေအမြင်ပဲ”

ဖိုးခွားရဲ့ အဘိုးဖြစ်လို့ လား မသိ။ ဖိုးခွားက နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးသည် ။ သူ့အဘိုးက နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေးသည် ။ ထိုနေ့က ဆရာသိပွဲမောင်ဝ၏ စာပေများ အကြောင်း ဆွေးနွေးကြရင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် စကားကောင်းခဲ့ကြသည် ။ ဘကြီးညိုက သူ၏ စကားများကို ‘ချွေးထဲက အတွေး’ဟု ဆို၏။

စာပေလောကအတွက် နေတစ်စင်း၊ လတစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆရာ။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး သူရဲကောင်းတွေအကြောင်း ရေးခွင့်မကြုံခဲ့တာလား ... မရေးရဲခဲ့တာလား ဆရာရယ်။

ဪ ... ဗျူရိုကရေစီစိတ်ဓာတ်ဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းပါလား။

★